

P O S T BITCH

ΤΕΥΧΟΣ 01

ΜΑΡΤΙΟΣ 2018

γιατί
postbitch

Κάποιες λέξεις σε κάνουν να σταματάς. Κάποιες λέξεις σημαίνουν βία. Την βία των κοινωνικών σχέσεων. Ειπώνονται για να προσβάλλουν και να υποτιμήσουν αυτές στις οποίες απευθύνονται. Τέτοιας δυναμικής είναι και το αγγλικό bitch, που χαρακτηρίζει την σκληρή, χωρίς συναισθήματα γυναίκα, που αυτά που λέει ή κάνει δεν είναι αρεστά. Αντιστρέφουμε την κοινωνική χρήση του όρου και λέμε «ναι, bitch, γιατί έχουμε σκυλιάσει».

Το έντυπο αυτό είναι μια έκδοση της γυναικείας αυτόνομης ομάδας Antifa Sisterhood. Θα σας βρίσκουμε κάθε δύο μήνες στους δρόμους. Το κάθε τεύχος θα είναι μονοθεματικό.

Σε αυτό το τεύχος ασχοληθήκαμε με το ζήτημα της ηλικίας γιατί είναι ένα θέμα που λίγο-πολύ μας απασχολεί όλες. Ο χρόνος και η κάθε είδους αλλαγή που φέρνει στο σώμα, στις σχέσεις, στα όρια και στα όνειρα μας. Θελήσαμε να μιλήσουμε για αυτές τις σκέψεις και να τις μοιραστούμε, ελπίζοντας ότι οι δικές μας φωνές θα βρεθούν με άλλες, σπάζοντας έτσι τα όρια του έμφυλου ηλικιακού ρατσισμού.

age issue,

*ένα τεύχος για την ηλικία λοιπόν,
για τις γυναίκες που αγαπήσαμε.*

*the age
issue*

ANTIFA SISTERHOOD
email επικοινωνίας:
sisterhood_70@yahoo.com

Ναι οκ μεγαλώνουμε /

κοιταζόμαστε στον καθρέφτη / βλέπουμε ότι αυτό που κάποτε ήταν απενοχοποιημένες ρυτίδες έκφρασης / είναι πια αυλάκια / στα μάτια πατάνε τα πόδια της χήνας

/ το στόμα με τις δικές του ταλαιπώριες / λεπτές γραμμές περιμετρικά από το τσιγάρο που δεν λέγαμε να κόψουμε / ο κατάλογος μακρής / μάγουλα σκύλου / γραμμές της μαριονέτας / απέναντι σε αυτήν την συμφορά / έρχεται ο καπιταλισμός με τις φαρμακοβιομηχανίες του και τους λοιπούς

αλχημιστές / με τις λογής λογής αντιρυτιδικές του να φροντίζει για την ανάγκη μας πάταξης της ρυτίδας και την επιθυμία μας για την εξοικονόμηση χρόνων / (λες και μείς δεν ξέρουμε καλύτερα) / φυσικά αυτή η φιλευσπλαχνία δεν περιορίζεται σε μερικά προϊόντα / είναι χιλιάδες / αντίστοιχα των πορτοφολιών / αν

είσαι φραγκάτη παίρνεις την κρέμα στο χρυσό κουτί με το χαβιάρι / αν όχι περιορίζεσαι στο ροζ πλαστικό με το γάλα γαιδούρας / λόγος ανησυχίας περί αποτελεσματικότητας δεν υπάρχει / γιατί όλες εξυπηρετούν τον ίδιο σκοπό / να μας δουλεύουν

κατάμουτρα

δε γερνάμε όλες το ίδιο

Τα αρνητικά στερεότυπα που αφορούν τις γυναίκες που μεγαλώνουν, υπάρχουν εξαιτίας μιας υποτίμησης που πραγματώνεται στο ότι η ουσία της ύπαρξης μιας γυναίκας, βρίσκεται στην νιότη της. Στην εργατική της δύναμη, την αναπαραγωγική της ικανότητα, στην ευελιξία της στην ανάληψη καθηκόντων, στο σφριγηλό κορμί της. Ο τρόμος της φθοράς βρίσκεται από πολύ νωρίς μέσα της, γιατί ξέρει ότι το μέλλον της θα είναι δυσοίωνα. Η φρετιχοποίηση του «νέου» είναι η μεγάλη της απειλή.

Ο συνομήλικος άντρας βρίσκεται ίσως σε καλύτερη θέση, μπορεί και όχι, αλλά δεν μας αφορά. Τα γκριζα μαλλιά άλλωστε προσδίδουν κύρος και η εμπειρία γοντεία.

Αλλά δεν έχουμε κόψει όλες το ίδιο εισιτήριο...

Εμείς οι εργάτριες, δεν έχουμε την πολυτέλεια να «ανακαλύπτουμε» τις εαυτές μας στα 40 και στα 50. Να καταπιανόμαστε με ξεχασμένα κόμπυ, να κάνουμε ταξίδια αναψυχής και πλαστικές επεμβάσεις ανόρθωσης οτιδήποτε πεσμένου, μαζί και του ηθικού μας. Δεν είμαστε οι cougar της εποχής μας, όπου το λουσατό σαγηνευτικό προφίλ μας, θα κάνει την ερωτική μας θελκτικότητα να λάμπει. Και η επιλογή απόκτησης παιδιού να παρατείνεται ως τα μέσα των 40, γιατί έχουμε τα λεφτά να πληρώνουμε για ορμονοθεραπείες και καταψύξεις ωαρίων. Δεν είμαστε από αυτές, που η κοινωνία κοιτάει με δέος, όταν εισέρχονται σε μίτηνγκ ρούμς και γκαλά, η τάχα μου ανεξάρτητη και δυναμική ώριμη γυναίκα. Που απέκτησε λεφτά από τον άντρα της, την οικογενειακή της κληρονομιά ή ακόμα και πατώντας πάνω σε άλλες/ους για να χτίσει καριέρα, όνομα και υπόληψη. Δεν

είμαστε οι αφεντικές μας, που αξιολογούν τον χρόνο εργασίας μας, τον χρόνο της ζωής μας σε 3,6 ευρώ την ώρα• κι αυτό αν δεν είμαστε άνεργες, να τρώμε την φρίκη του πως θα πληρώσουμε το νοίκι και θα ταΐσουμε το παιδί μας.

Δεν είμαστε οι μετανάστριες αδερφές μας, που βλέπουν τα σώματά τους να γερνάνε και μαζί να χάνουν την όποια ελάχιστη αξία έδωσε στο κορμί τους αυτός ο σιχαμένος τόπος. Αφού πρώτα τις λεηλάτησε σαν πορνοπελάτης και έπειτα τις ξεζούμισε σαν αφεντικό. Που πάνε στα νοσοκομεία με βαριές αρρώστιες και η εξέταση από τον γιατρό σταματάει στην γλώσσα, εκείνης που μιλά σπαστά τα ελληνικά. Η επιστημονική του διάγνωση να είναι μισικιά καθώς και η συνταγή, μπας και σώσει τον όποιο χρόνο έχασε μαζί τους. Και με λέξεις απλές και αργόσυρτα να τους πεί «τα πράγματα είναι δύσκολα» λες και δεν το ξέρουν ήδη, χρόνια τώρα.

Εμείς καταγόμαστε από εργάτριες. Βλέπαμε από μικρές τις μανάδες, τις θείες εξ αίματος ή μη, τις γιαγιάδες μας και όσες γυναίκες αγαπήσαμε να μεγαλώνουν, να γερνάνε και να μπαίνουν στο περιθώριο, γιατί δεν είχαν, «λέει», τίποτα να προσφέρουν πια. Είδαμε την ευκολία με την οποία η κοινωνία τις απομόνωσε, όταν στα νιάτα τους τις εκμεταλλεύτηκε, πατώντας πάνω στη υποτίμηση του φύλου τους. Είδαμε την μοναξιά τους και τρομάξαμε. Και κάναμε τον φόβο μας οργή και την οργή μας λέξεις. Και βρεθήκαμε η μία δίπλα στην άλλη να κοιτάζουμε κατάματα ό,τι μας εκθρεύεται. Και αυτή δεν είναι μια εικόνα από το instagram. Είναι η δικιά μας πραγματικότητα.

Nan Goldin, Cookie Laughing, 1985

*πρέπει σε κάθε στιγμή της εργασίας και της
καθημερινότητας μας να φροντίζουμε και να κρατάμε
αναμμένη την φωτιά, να εκφράζουμε το μίσος μας
απέναντι στους εχθρούς μας.*

ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ ΞΟΦΛΗΣΕΙ

(με την πάρτη σας)

Τα αφεντικά μιλάνε ξεκάθαρα μέσα από τις αγγελίες. Λένε: Μόλις που έχετε μια πενταετία, μετά τα 30, για να βρείτε δουλειά. Μετά, δεν υπάρχει τίποτα. Για τις επόμενες δεκαετίες της ζωής μας, μας προτείνουν αυτές ακριβώς τις δουλειές που θεωρούμαστε πιο ικανές να αναλάβουμε χωρίς να φαινόμαστε. Το μαγείρεμα, την καθαριότητα, την φροντίδα των παιδιών και των ηλικιωμένων. Δουλειές σε βιοτεχνίες. Δουλειές αόρατες. Δουλειές που από το '90 και μετά αναλαμβάναν μαζικά οι μετανάστριες αδερφές μας από τα Βαλκάνια και την πρώην Σοβιετική Ένωση και, όσο η κρίση βαθαίνει, αναλαμβάνουν όλο και περισσότερες ντόπιες, που παλαιότερα μπορούσαν και συντηρούνταν είτε ως αυτοαπασχολούμενες, είτε από κάποιο οικογενειακό εισόδημα.

Στις δουλειές γραφείου δεν τα «πιάνουμε γρήγορα»• ή έχουμε υποχρεώσεις που μας καθιστούν αντιπαραγωγικές, παιδιά να μεγαλώσουμε, σπίτια να συντηρήσουμε• κάποιες από εμάς, ανύπαντρες, γυναίκες χωρίς άντρα, είμαστε υστερικές κι ανικανοποίητες.

Στην εστίαση (και εν μέρει και στις πωλήσεις), δουλειά υπάρχει μόνο πίσω απ' την βιτρίνα, λάτσα ή καθαριότητα, τις τελευταίες βραδινές ώρες ή τις πρώτες πρωινές. Για την μπάρα και τα τραπέζια, πρέπει να προσφέρεις την νιότη σου και τα σύμβολα της: χαμόγελο, σωματική ευεξία, φρεσκάδα. Η εστίαση αφορά τις «τρυφερές» ηλικίες της εργασίας. Η ημερομηνία λήξης είναι σύντομη. Ο πελάτης διατάζει και θα πει: «Αυτή είναι σπασμένη». Υπονοεί: την έσπασε η νύχτα, η κούραση.

Όσες από εμάς φρόντιζαν για το νοικοκυριό, μεγάλωσαν παιδιά και ντάντευαν συζύγους, δεν έχουμε καμία απολύτως δυνατότητα να «αποκατασταθούμε». Εξαρτόμαστε, ως άλλες ιδιοκτησίες, από τον άντρα ή τα παιδιά μας. Κανείς δεν έχει φροντίσει για να αναγνωριστεί όλη αυτή η εργασία που τόσα χρόνια καταβάλλουμε για το μεγάλωμα, την ανατροφή της μελλοντικής εργατικής τάξης.

Συμβαίνει αντίστροφα και μας εξοργίζει. Όσο μεγαλώνουμε, τόσο περισσότερα έχουμε ανάγκη, μα τόσο λιγότερα μας επιφυλάσσουν. Λιγότερα λεφτά. Πιο βαριές δουλειές, πιο βάρβαρες ώρες.

Τα αφεντικά δεν μπορούν να χάσουν χρόνο και χρήμα. Χρειάζονται την μέγιστη δυνατή εργασία που μπορούν να βγάλουν από κάθε κοινωνική ομάδα και την προσαρμόζουν βάσει των δικών τους και μόνο αναγκών. Έτσι, για την καθεμία από εμάς, είναι συγκεκριμένοι οι τομείς, συγκεκριμένες οι ώρες, συγκεκριμένα τα δικαιώματα. Οι ηλικιακοί διαχωρισμοί στην εργασία μας αφορούν όλες. Είναι το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον μας ως εργάτριες. Είναι ο λόγος που όσες δουλεύουμε σέρβις ή πωλήσεις, βιώνουμε τόσα άγχη και προσπαθούμε να σκεφτούμε τον τάδε ή τον δείνα τρόπο να τα βγάλουμε πέρα όταν «αυτό θα τελειώσει». Είναι ο λόγος που οι μανάδες μας δεν βρίσκουν δουλειά. Είναι ο λόγος που τόσα χρόνια, οι μεγαλύτερες σε ηλικία αδερφές μας από την Αλβανία, την Βουλγαρία, την Ουκρανία, είναι περιθωριοποιημένες και σιωπηλές, εγκλωβισμένες μέσα στα σπίτια των οικογενειών που φροντίζουνε.

Για τις μεγαλύτερες σε ηλικία από εμάς, ένα είναι σαφές: Δεν χωράμε πουθενά. Την ιστορία μας δεν θα την αφηγηθεί κανείς και κανείς δεν θα καθαρίσει για λογαριασμό μας. Πρέπει εμείς να βρούμε τον χώρο μας. Πρέπει οι νεότερες να μάθουμε να ακούμε και να κοιτάμε στις μεγαλύτερες, δεν πρέπει να τις απομονώνουμε και να τις ξεχνάμε• τέλος, πρέπει να οργανώσουμε μαζί εργατικούς αγώνες για το παρόν και το μέλλον των γυναικών εργατριών, πρέπει σε κάθε στιγμή της εργασίας και της καθημερινότητάς μας να φροντίζουμε και να κρατάμε αναμμένη την φωτιά, να εκφράζουμε το μίσος μας απέναντι στους εχθρούς μας. Εμείς, οι γυναίκες, δεν έχουμε ξεφλήσει με τα αφεντικά αυτού του κόσμου!

RESPECT!

για την
αποκατάσταση
της μνήμης

Κάθε χρόνο τέτοια μέρα, είναι η μέρα σου.

Κάθε χρόνο τέτοια μέρα, γιορτάζεις.

Κάθε χρόνο τέτοια μέρα, σου σφυρίζουν στο δρόμο και σου φωνάζουν χυδαίες κολακείες γιατί είσαι το «ωραίο φύλο».

Κάθε χρόνο τέτοια μέρα, δεν πλένεις τα πιάτα, είναι η μέρα σου.

Κάθε χρόνο τέτοια μέρα, δεν είσαι μια χαρούμενη υπηρέτρια αλλά το στολίδι του σπιτιού.

Κάθε χρόνο τέτοια μέρα, θα βγεις με τα κορίτσια να πιείτε ακριβά ποτά και να ουρλιάξετε εκστασιασμένες μέσα σε αντρικά στριπτιτζάδικα γιατί παντού εκεί έξω είναι η μέρα σας.

Κάθε χρόνο τέτοια μέρα, θα ακούσεις άβολα γλυκόλογα από το αφεντικό σου, κάθε μέρα τα ακούς, αλλά σήμερα είναι η μέρα σου.

Κάθε χρόνο τέτοια μέρα, έχει παντού καλοκάγαθους ιππότες και μεγαλόψυχους πρίγκιπες.

Κάθε χρόνο τέτοια μέρα, θα τα απολαύσεις όλα αυτά, θα νιώσεις ξεχωριστή, θα συγκινηθείς και θα γιορτάσεις τη μοναδικότητά σου ως παυσίπονο.

Στις 8 Μαρτίου 1857, στη Νέα Υόρκη, μια γυναικεία πορεία γνώρισε άγρια καταστολή, εργάτριες υφαντουργίας βγήκαν στο δρόμο, απαιτούσαν ισότιμα μεροκάματα, ωράριο 10 ωρών και ανθρώπινες συνθήκες εργασίας.

Μια τέτοια μέρα το Νοέμβρη του 1909, ξεκινάει γενική απεργία από τις εργάτριες βιομηχανίας ιματισμού και ακολουθεί πορεία 20.000 όπου συνελήφθησαν περισσότερες από 500 γυναίκες.

Μια τέτοια μέρα το 1910, η εργάτρια Clara Zetkin, στο σοσιαλιστικό συνέδριο της Κοπεγχάγης, προτείνει να καθιερωθεί

**η 8 Μάρτη σαν
παγκόσμια αγωνιστική
μέρα της γυναίκας.**

Μια τέτοια μέρα ένα χρόνο αργότερα, το Μάρτη του 1911, ξεσπάει φωτιά στο εργοστάσιο της Triangle Waist, μία από τις μεγαλύτερες επιχειρήσεις παραγωγής ειδών ρουχισμού στη Νέα Υόρκη, που στεγαζόταν σε πολυώροφο κτίριο και της οποίας οι ιδιοκτήτες θησαύριζαν από την

Dorothea Lange, Migrant Mother, 1936

στυγνή εκμετάλλευση των εργαζομένων. Εκεί εργάζονταν για περισσότερες από 10 ώρες στην ημέρα, 6 μέρες την εβδομάδα, περίπου 500 εργάτριες ηλικίας μεταξύ 13 και 25 ετών. Όταν ξέσπασε η φωτιά στον 8ο όροφο του κτιρίου οι εργάτριες ήταν κλειδωμένες από τα αφεντικά στο εργοστάσιο, για να εμποδίζεται η είσοδος των μελών του σωματείου αλλά και η έξοδος των εργατριών κατά τη διάρκεια της δουλειάς.

Εκείνη τη μέρα 146 εργάτριες έπεσαν νεκρές. Την επόμενη 100.000 άτομα συγκεντρώνονταν έξω από το εργοστάσιο, όσο ανασύρονταν τα πτώματα των απανθρακωμένων γυναικών.

Κάθε χρόνο τέτοια μέρα, αυτό που μας ενώνει με τις εργάτριες που ξεσηκώθηκαν το 1857, με τις 20.000 απεργούς της βιομηχανίας ιματισμού, με τις 146 εργάτριες που κήκαν ζωντανές το 1911, με τις γυναίκες που δουλεύουν σε άθλιες συνθήκες εργασίας, με τις απλήρωτες εργάτριες, με τις αόρατες γυναίκες της οικιακής εργασίας, με τις άνεργες και τις μετανάστριες του σήμερα είναι το χρέος που έχουμε απέναντί τους. Θυμόμαστε πώς ξεκίνησε και πού κατέληξε αυτή η μέρα.

Κάθε χρόνο τέτοια μέρα, θυμόμαστε αυτές τις γυναίκες με το σεβασμό που τους αρμόζει.

age is just a number
that determines how
happy, attractive and
able-bodied you are

Η ηλικία είναι μόνο ένα νούμερο...
Που δείχνει πόσους τσαμπουκάδες έχεις
τραβήξει,
Πόσους αρσενικούς έχεις ανεχθεί
Πόσους βιασμούς έχεις αποφύγει
Πόσα αφεντικά έχεις διαολοστείλει
Πόσες γυναίκες σε έχουν στηρίξει

Εμείς έτσι «μετράμε»...

Patriarch on a Vespa - Metric

(το τραγούδι κυκλοφόρησε το 2005)

*Είμαστε όλες μας προορισμένες για νύφες;/
Είμαστε όλες μας προγραμματισμένες για
κατ' οίκον περιορισμό;/ Αγοράζουμε οι
ίδιες ζώνες αγνότητας και τις κλειδώνουμε/
Οργανώνουμε τις ζωές μας και χάνουμε το
κλειδί/ Τα πρόσωπα μας μοιάζουν μαραμένα
τριαντάφυλλα/ Από την προσπάθεια μας
να το διορθώσουμε/ Ενώ θα έπρεπε να
το σπάσουμε/ Να το σπάσουμε πριν μας
σπάσει/ Φόβος για τα όμορφα σπίτια και
τις βεράντες τους/ Φόβος για τα βιολογικά
ρολόγια χειρός/ Φόβος για τις έρευνες
αγοράς/ Σκυλιά δεμένα πίσω από φράχτες,
γαβγίζουν/ Χαριτωμένα μαξιλαράκια πάνω
σε καναπέδες φλοράλ/ Μέχρι τα πρόσωπα
μας να μοιάζουν μαραμένα τριαντάφυλλα/
Σταμάτα να προσπαθείς να το διορθώσεις,*

Όχι, οι ζωές μας δεν είναι όμορφα σπίτια με
αυλές και πολύχρωμα λουλουδία.
Δεν είναι πρίγκιπες πάνω σε λευκά άλογα
Δεν είναι χαρούμενες και ξένοιαστες γέννες
Δεν είναι αιώνια νιάτα και αψεγάδιαστα
πρόσωπα...

Οι ζωές μας έχουν και πόνο και υποτίμηση...
έχουν και βία και φόβο... και άγχος και
μοναξιά... και ρυτίδες.

Έχουν όμως και δύναμη, εμπειρίες και
βιώματα. Και όταν αυτά βρεθούν και γίνουν
ένα και εμείς βρεθούμε όλες μαζί... τότε η
πατριαρχία θα βρεθεί λιωμένη κάτω από τη
βέσπα.

**ΖΗΤΩ Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ...
ΚΑΤΩ Η ΜΠΟΥΓΑΔΑ...
ΖΗΤΩ ΤΟ ΖΑΝΟΥΣΣΙ**

ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ
ΤΟ ΥΠΕΡΑΥΤΟΜΑΤΟ
ΠΛΥΝΤΗΡΙΟ
ΖΑΝΟΥΣΣΙ 1966
ΜΟΔ. 285
ΧΩΡΗΤΙΚΟΤΗΤΟΣ
5 ΚΙΛΩΝ
ΚΑΙ ΑΚΟΜΗ
2 ΜΟΝΤΕΛΛΑ
THERMOGRADUAL
ΑΥΤΟΜΑΤΑ
ΧΩΡΗΤΙΚΟΤΗΤΟΣ
4 ΚΑΙ 5 ΚΙΛΩΝ

Δεν χρειάζονται αγώνες
γιὰ νὰ ἀποκτήσῃ ἡ γυναίκα
τὴν ἐλευθερία τῆς
Τὴν κατακτᾷ σίγουρα
μὲ ἓνα πλυντήριο

ZANUSSI

ΠΡΟΛΥΝΤΑΙ
ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΗΛΕΚΤΡΙΚΩΝ
ΟΙΚΙΑΚΩΝ
ΣΥΣΚΕΥΩΝ

πισω κουφαλες μαρκετιερς!

Στα μακρινά 60's οι διαφημιστές θεωρούσαν ότι θα είχε κοινωνική απήχηση ένα σκεπτικό που έλεγε ότι η ελευθερία των γυναικών θα εξασφαλιζόταν με ένα πλυντήριο. Θράσος. Σχεδόν 60 χρόνια μετά συμπεραίνουμε ότι το μόνο που κατάφεραν είναι τα άπλυτα τους να ζέχνουν ακόμη περισσότερο.
